

HỒI THỨ MƯỜI MỘT

Thực Thực Hư Hư Khó Thể Lường Thoạt Hỷ Nộ Gieo Hoang Mang

- H

ãy chờ đã!

Tiếng gọi vừa lọt vào tai ngay lập tức khiến gã thở dài, thế nên chỉ miễn cưỡng quay lại:

- Liễu Hoàng Kim cô nương còn có điều gì muốn chỉ giáo?

Liễu Hoàng Kim dừng chân ở một khoảng cách vừa phải. Và từ đó, Liễu Hoàng Kim không chỉ bối rối bẽn lễn liếc nhìn lại phía sau mà còn tỏ ra lúng túng khi lên tiếng cùng gã:

- Kỳ thực thì..., mà thôi, xin được nói thế này. Tiểu nữ đã nhận biết công tử từng là ai. Thế nên, à...à...

Gã thất kinh:

- Sao? Tại hạ chỉ mới rời đi chưa được bao lâu, thế nhưng Lan Tuyết Thạch tiền bối đã kịp nói tất cả với cô nương? Thật là...

Liễu Hoàng Kim hốt hoảng, vội xua tay:

- Lan Tuyết Thạch thúc thúc không hề nói. Chính tiểu nữ tự đoán ra. Huống hồ còn nhân vật nào nữa từng được tiểu nữ vì xúc động nhân tâm nên có thể thể hiện qua hành động? Nói như thế không phải tiểu nữ chỉ duy nhất một lần giúp người. Kỳ thực vì chưa có nhiều cơ hội, cũng bởi tiểu nữ chỉ mới bôn tẩu giang hồ chưa được bao lâu.

Gã cúi đầu xuống, tay vòng lại đáp tạ:

- Một lần thọ ân, dù ngàn lần báo đáp cũng e chưa đủ. Thật đáng hận là tại hạ lại chưa một lần báo đáp.

Và gã nghe Liễu Hoàng Kim khẽ kêu:

- Không phải như thế, ý tiểu nữ nhắc không để mong chờ báo đáp. Huống hồ, chẳng phải công tử đã vì tiểu nữ nên từng gượng nhẹ với tỳ sư huynh những đôi ba lần đó sao? Nhưng thôi, ý tiểu nữ là thế này, lần giúp đó chỉ là tình cờ, nào

đáng cho công tử mãi bận tâm. Tiểu nữ vội đuổi theo chỉ để nói lời này. Còn bây giờ xin giã biệt.

Gã ngẩng mặt lên:

- Dường như do cô nương quá vội nên chưa kịp cho lệnh sư huynh biết bản thân đi đâu và có chủ ý gì? Đã vậy, tại hạ sẽ không làm phiền cô nương nữa. Kiếu.

Liễu Hoàng Kim lại kêu:

- Chậm đã. Hóa ra tuy chỉ mới gặp lần đầu nhưng công tử vẫn đoán hiểu rõ tâm tính của tệt sư huynh?

Gã bối rối, sau đó khi đã nhìn Liễu Hoàng Kim một quãng đủ lâu, gã nhẹ gật đầu:

- Biết!

Liễu Hoàng Kim thở hắt ra và từ từ nở một nụ cười phần nào gượng gạo:

- Tiểu nữ lại mong phải chi công tử đừng nói là biết. Thế nhưng, a..., công tử bảo, lời nói của công tử luôn là bất khả ngộ, chẳng sai lầm hoặc giả dối bao giờ. Vậy thì tiểu nữ ắt sẽ thất vọng nếu nghe công tử bảo không biết rõ tâm tính của tệt sư huynh. Tiểu nữ đang có tâm trạng thật mâu thuẫn, đúng không?

Gã tự hít vào một hơi thật sâu:

- Tại hạ có điều này tuy không thật sự cần nhưng nếu tiện cũng mong được cô nương cho biết.

Liễu Hoàng Kim cũng hít vào một hơi, dù là khế thì vẫn là tình cờ có hành động giống như gã:

- Xin cứ nói. Và nếu tiểu nữ có thể đáp, a..., tiểu nữ cũng muốn như công tử, sẽ đáp và không nửa lời dối trá.

Gã chớp mắt:

- Họ, những nhân vật cao thủ vừa rồi đã có những luận bàn hoặc nhận định như thế nào về tại hạ?

Liễu Hoàng Kim nhoẻn cười:

- Về phương diện nào? Võ công hay tư cách?

Gã cũng cười:

- Tư cách thì không phải nói. Bởi tại hạ cũng thừa đoán biết họ chê và oán ghét thì nhiều, nào dám mong được họ khen hay tán dương khích lệ.

Liễu Hoàng Kim gật đầu:

- Bàng Các và Từ Nam, đây là hai nhân vật oán hận công tử nhất.

Gã khế gật:

- Như thế cũng tốt.

Liễu Hoàng Kim kinh ngạc:

- Sao lại tốt? Hay công tử có ý định hễ đặt chân đến đâu thì gieo càng nhiều oán hận càng tốt?

Gã bảo:

- Tuyệt đối không như thế. Trái lại tại hạ bảo tốt vì họ càng oán hận sẽ càng tự nỗ lực luyện công, chí ít là cho bản thân học ngày càng tinh tiến. Thay vì cứ mãi tự mãn với những gì học đã đạt và cứ ngỡ đã quá nhiều.

Liễu Hoàng Kim lại ngạc nhiên:

- Nhưng họ chỉ khổ luyện với dụng tâm duy nhất là quyết đối phó với công tử để báo hận. Công tử không ngại ư?

Gã phì cười:

- Ngại ư? Họ không đủ tư cách. Thế nên, có gì tại hạ ngại?

Liễu Hoàng Kim trố mắt:

- Như công tử cũng đang tự mãn về sở học?

Gã phủ nhận:

- Không phải tự mãn. Trái lại, chỉ là tự lượng sức. Và tại hạ hễ càng biết tự lượng sức thì càng không ngại họ.

Liễu Hoàng Kim cau mày:

- Kể cả đối với Vệ Quả Như tiên bối, chưởng môn phái Hoa Sơn cũng vậy? Vì công tử chỉ suýt nữa đã chẳng ngần ngại cùng Vệ chưởng môn động thủ.

Gã nhún vai:

- Chỉ là điều chẳng đáng dừng mà thôi. Vả lại, cũng chính tại hạ sau đó đã phải nhận kém. Hy vọng Vệ chưởng môn nên tin đó là thật, hơn là vì mãi không tin, sẽ cứ luôn canh cánh bên lòng.

Liễu Hoàng Kim thở ra:

- Chẳng ai tin như thế cả. Trái lại, tất cả đều rất hiếu kỳ, nhưng muốn biết công tử có bản lĩnh thật ra sao. Đây cũng là lời đáp cho câu hỏi vừa rồi của công tử.

Gã lại nhún vai:

- Tại hạ không ngạc nhiên lắm đâu. Có chăng chỉ là không ngờ Vệ chưởng môn lại là nhân vật kém nghĩ.

Liễu Hoàng Kim nghi hoặc:

- Sao chỉ có kém nghĩ mà thôi?

Gã cười cười và xua tay:

- Xin đừng tự suy diễn. Và tại hạ cũng không dám quả quyết. Vệ chưởng môn là nhân vật kém trí. Kẻo mọi lời nói sau này của tại hạ ắt chẳng còn ai dám tin.

Liễu Hoàng Kim phì cười:

- Công tử luôn quá thận trọng đến thế sao? Được rồi, để công bằng, nên đến lượt tiểu nữ hỏi. Vệ chưởng môn kém nghĩ như thế nào?

Gã nghiêm giọng:

- Rằng tại hạ cam nhận kém đây là sự thật. Nhưng vì Vệ chưởng môn không tin ấy là kém nghĩ. Bởi nếu được nghĩ thấu đáo, Vệ chưởng môn nên hài lòng, rằng không cần ra tay vẫn được tiếng là chỉ dùng uy danh cũng khiến tại hạ bại.

Liễu Hoàng Kim lấy làm lạ:

- Công tử như không ngại mất uy danh của bản thân?

Gã quả quyết:

- Tại hạ quyết không cần danh. Và đã thế, không có danh thì lo gì mất.

Liễu Hoàng Kim thán phục:

- Dù vậy, ngay hôm nay, danh của công tử đã vang như sóng cồn. Nhất là qua lời thuật kể phần nào của Lan Tuyết Thạch thúc, ai cũng nghĩ sở học của công tử nhất định thiên về Nhu, một đường lối công phu không phải dễ luyện đến thành tựu.

Gã chớp mắt:

- Thật thế ư? Tiếc thay, vậy là ngoài ý nguyên không muốn lưu danh của tại hạ. Vì kỳ thực tại hạ hãy còn nhiều điều hoặc chưa hề biết hoặc chưa thật thấu đáo. Giả như điều này, mong được Liễu cô nương hạ cố chỉ giáo.

Liễu Hoàng Kim đỏ mặt:

- Công tử chớ quá tự khiêm, chỉ khiến tiểu nữ nghĩ đang bị công tử chê cười.

Gã vội lắc đầu:

- Không hề, không hề. Vì đây là điều tại hạ quả thật đang cần sự chỉ giáo. Há lẽ đến cả cô nương cũng không thật sự tin vào lời tại hạ?

Liễu Hoàng Kim trợn mắt thề lưỡi:

- Ôi xin đừng nghĩ tiểu nữ vừa cố tình phạm vào cấm kỵ của riêng công tử. Nhưng đâu là điều công tử thật sự cần chỉ giáo?

Gã đáp nhẹ:

- Cách biến hóa cũng như cách giải phá một trận Ngũ Hành.

Liễu Hoàng Kim giật mình:

- Hóa ra không phải tất cả chúng ta ngẫu nhiên đi chung đường. Công tử cũng muốn tìm Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch Sầm Dịch Quân ư?

Gã lấy làm lạ:

- Cũng tìm? Thảo nào kể cả Vệ chưởng môn lần này cũng xuất sơn. Đúng vậy, tại hạ có những quan tâm nhất định về trận Ngũ Hành hầu như luôn hiện hữu cùng Sầm Dịch Quân. Mong được cô nương chỉ giáo.

Liễu Hoàng Kim tỏ ra rất vui, rất sẵn lòng:

- Cũng không khó lắm đâu. Vì chỉ là thế này.

Chợt gã nhép miệng:

- Có lẽ đành để dịp khác vậy. Tạm biệt!

Nhưng gã chỉ mới quay lưng chưa kịp đi bước nào, chợt có tiếng của Giang Tuấn hậm hực vang đến:

- Ta biết ngay mà. Này, người đừng đi vội vì Giang Tuấn ta còn điều này muốn cùng người thật minh bạch.

Gã đành quay lại, vừa kịp thấy Liễu Hoàng Kim giẫm chân, tỏ ý trách Giang Tuấn:

- Tuấn ca bảo biết là biết như thế nào? Nhưng dù sao, hoặc bất luận Tuấn ca có suy nghĩ gì, nếu Tuấn ca còn nói nữa, chỉ là một lời hồ đồ thôi, thì đừng trách muội quyết đem chuyện này bẩm báo cùng sư phụ.

Giang Tuấn khựng lại:

- Ta đã làm gì sai?

Liễu Hoàng Kim bảo:

- Tự Tuấn ca biết rõ hơn ai hết. Và không phải chỉ mới một lần, vì Tuấn ca thích sinh sự nên sự sinh, khiến uy danh bốn phái không ít lần suýt bị tổn hại. Muội chỉ nói như thế thôi, suy nghĩ như thế nào tùy Tuấn ca.

Gã cắt ngang câu chuyện của họ:

- Tại hạ vẫn đang chờ nghe Giang Tuấn các hạ chỉ giáo.

Giang Tuấn lập tức quay qua gã:

- Là thế này, ta cùng Liễu Hoàng Kim tiểu muội đã được sư phụ ta là trưởng môn phái Không Động ấn định, chờ sang xuân là sẽ bá đường thành thân.

Liễu Hoàng Kim trợn mắt:

- Theo muội biết gã đã thừa đoán tất cả. Vậy có cần Tuấn ca chẳng những đã không ngại nói thẳng ra mà còn toan đem uy danh của sư phụ lão nhân gia để dọa người chăng?

Giang Tuấn kinh ngạc:

- Gã đã biết? Tự Kim muội vừa cho gã tỏ tường ư?

Gã lại xen vào:

- Quả thật, điều này tại hạ đã biết. Và nếu đấy chính là điều duy nhất các hạ muốn tại hạ biết thật minh bạch thì xin phúc đáp như thế này. Tại hạ đã hoàn toàn minh bạch. Được chứ? Nếu vậy, tại hạ xin kiếu. Cáo biệt.

Nhưng Giang Tuấn bỗng kêu:

- Vậy thì mong rằng từ nay về sau, các hạ đừng tìm cách mê hoặc Kim muội của ta nữa.

Liễu Hoàng Kim giận dữ:

- Tuấn ca! !

Gã vụt trầm giọng, vừa nhìn không chớp mắt vào Giang Tuấn vừa bảo:

- Tại hạ đã mê hoặc lệnh sư muội ư? Lúc nào? Các hạ có bằng chứng gì không? Nên nhớ, nếu nghi ngờ mà không có bằng chứng thì đấy là lời nói hàm ý sỉ nhục. Nhân tiện, tại hạ cũng xin tỏ bày, tại hạ vừa có lời thỉnh cầu, mong được lệnh sư muội tìm cách phá giải trận Ngũ Hành, không liên quan gì đến hai chữ mê hoặc các hạ vừa hồ đồ thốt ra. Xin lần sau đừng lập lại bất kỳ sai lầm nào. Cáo biệt.

- Chờ đã!

Đó là thanh âm không chỉ phát ra từ xa mà còn ngấm ngấm biểu lộ nguồn nội lực thâm hậu được bức dồn vào tiếng quát gọi.

Gã quay lại.

Giang Tuấn cùng Liễu Hoàng Kim đang tranh nhau thi lễ với một lão nhân vừa bất ngờ xuất hiện.

- Sư phụ!!

- Sư phụ!!

Gã cũng thi lễ:

- Hạnh ngộ, hạnh ngộ. Xin thứ tha cho tội thất kính vì không biết chưởng môn nhân Không Động phái tôn giá chợt đại giá quang lâm.

Lão nhân đưa tay vuốt chòm râu được để dài khuất lấp hết cổ:

- Đồng Kim Lân mỗ đã cao niên thế này lẽ nào vẫn chưa đáng để được tiểu thiếu hiệp gọi tôn bằng hai chữ tiên bối ư?

Gã cúi thấp đầu:

- Những lời nói lễ độ ở ngoài miệng vị tất được xuất phát từ thành tâm. Nhưng nếu tôn giá cảm thấy thích như thế...

Đồng Kim Lân xua tay:

- Thôi được. Hãy cứ gọi như tiểu thiếu hiệp muốn. Kéo lại bảo Đồng mỗ là người vì không thông hiểu đạo lý nên chỉ trích những lời nói sáo rỗng bên ngoài miệng.

Liễu Hoàng Kim lẩm lét:

- Sư phụ đến đã lâu?

Đồng Kim Lân mỉm cười:

- Vì đến đã lâu nên sư phụ không thể không có lời trách Kim nhi.

Liễu Hoàng Kim lo sợ:

- Sư phụ? !

Giang Tuấn có dịp lên tiếng:

- Xin sư phụ sớm tác hợp cho bọn đồ nhi.

Đồng Kim Lâm đổi sắc, chợt giận dữ, nạt Giang Tuấn:

- Người càng lúc càng hồ đồ. Nếu như không sớm sửa đổi, đừng trách ta sẽ hủy bỏ hôn ước của hai người. Hừ, ta không ngờ người chỉ vì tính cả ghen, suýt gây tổn hại uy danh bốn phái không chỉ một lần.

Giang Tuấn sợ hãi:

- Sư phụ...

Đồng Kim Lâm không cho y nói, chỉ xua tay với y, và nói tiếp với Liễu Hoàng Kim:

- Đồ nhi chưa làm gì sai, đừng quá lo lắng như thế. Trái lại, theo ý sư phụ, lẽ ra đồ nhi nên đáp ứng lời thỉnh cầu của tiểu thiếu hiệp đây.

Và Đồng Kim Lâm chuyển qua gã:

- Tiểu thiếu hiệp chẳng được lệnh sư truyền thụ và chỉ điểm về kỳ môn trận thế? Vì sao vậy? Trừ phi lệnh sư đã chẳng may, vì sớm lìa bỏ nhân gian nên khiến tiểu thiếu hiệp chẳng còn cơ hội ?

Gã gật đầu, lễ độ:

- Tôn giá đã đoán đúng. Tại hạ thành tâm xin được chỉ giáo.

Đồng Kim Lâm bật cười:

- Quả nhiên luôn là những lời nói bất khả ngộ, khiến người người bất khả bất tin. Vì dường như tiểu thiếu hiệp đang lúc gấp, thế nên liệu có hài lòng chẳng nếu Đồng mỗ mạo muội, tạm thay thế tiên sư, ban cho tiểu thiếu hiệp vật này, chỉ là lạm quyền một trưởng bối, điểm chỉ cho tiểu thiếu hiệp một ít kiến văn về thuật kỳ môn? Hoặc giả chẳng hài lòng thì thôi vậy. Ha...ha...

Gã không hề ngần ngại, thế nên, vội đặt cả kiếm cùng tay nải xuống để dùng hai tay đón nhận một mảnh hoa tiên có ghi chi chút nhiều tự dạng đang do Đồng Kim Lâm đưa ra cho gã:

- Đa tạ. Tại hạ nguyện không quên ân tình này của tôn giá.

Giang Tuấn chợt nạt gã:

- Đã như thế này rồi, sao người vẫn tiếc lời, chưa chịu gọi gia sư hai tiếng tiền bối? Vậy mà còn bảo sẽ không quên ân tình. Hừ.

Gã thoảng xem qua mảnh hoa tiên, tiếp đó vừa cất vào người vừa nhẹ nhàng nói với Giang Tuấn:

- Là ân tình khắc cốt ghi tâm. Có lẽ vì các hạ chưa thật sự tiếp nhận bao giờ những ân tình như thế này nên cứ hời hợt và nông cạn, cần và mong tại hạ thể hiện bằng lời nói. Hãy thử hỏi lại lệnh sư, lời của tại hạ là đúng hay là sai.

Giang Tuấn thêm giận:

- Người...

Đồng Kim Luân lại nạt gã ngay lập tức:

- Không tin lời gã là phạm vào cấm kỵ của chính gã. Người không ngại hậu quả sao, Giang Tuấn?

Giang Tuấn bất phục, vừa thi lễ vừa hậm hực thỉnh cầu sư phụ:

- Đồ nhi quyết chẳng ngại. Nếu được, xin sư phụ tác chủ, chấp thuận để đồ nhi được lĩnh giáo vài cao chiêu của gã.

Đồng Kim Luân cười cười:

- Tiểu thiếu hiệp cảm thấy thế nào? Vì tệ đồ quả nhiên vẫn chưa phục.

Gã bảo:

- Lệnh đồ đã bại hai lần. Nếu vẫn cứ bất phục thì tại hạ cam chịu. Nghĩa là dù có bại thêm bao nhiêu lần nữa thì với tính khí như thế, lệnh đồ cũng mãi mãi bất phục. Thế nên, tại hạ chỉ xin được phép cáo lui ngay. Tạm biệt.

Giang Tuấn quá giận:

- Người là phi tặc. Ta dám gọi đấy. Thử xem người có thể tránh không cùng ta động thủ chẳng?

Gã quay trở lại thật nhanh, nhưng chỉ để nói với Đồng Kim Luân:

- Tôn giá có ý định tự tay xử phạt lệnh đồ chẳng? Hay chấp nhận để tại hạ ra tay?

Đồng Kim Luân tái mặt, lập tức quay trở lại mắng át Giang Tuấn:

- Nếu ta không xử phạt người thì làm sao khỏi tiếng đời chê bai, bảo ta giáo huấn bất nghiêm. Người thật vô dụng.

“Chát!”

Giang Tuấn lão đảo vì bất ngờ bị sư phụ quật trái tay thật mạnh:

- Sư phụ?!

Liễu Hoàng Kim như cũng đau chung nỗi đau của Giang Tuấn, thế nên đã bất ngờ tiến về phía gã:

- Tiểu nữ xin vì uy danh bốn phái Không Động, rất mong được cùng công tử các hạ lĩnh giáo vài cao chiêu. Mời.

Gã cười lạt:

- Nếu vậy, tại hạ không khách sáo. Nhưng vì cô nương đã dùng đến uy danh của toàn bộ phái Không Động, thế nên để tránh mọi ngộ nhận hoặc mọi hiềm khích nếu có, tại hạ sẽ không chấp thuận dụng võ, chỉ xin dụng văn mà thôi.

Liễu Hoàng Kim cau mày, quay lại hỏi sư phụ:

- Là thế nào, sư phụ?

Đồng Kim Lân cũng bước tới:

- Tiểu thiếu hiệp định ra một chiêu và mong rằng tề đồ phải nghĩ được cách hóa giải?

Gã khom người nhặt kiếm:

- Không sai. Và chỉ như thế mới mong giữ được hòa khí. Nhưng nếu ngại tại hạ sẽ theo đó học lỏm công phu của quý phái thì thôi vậy.

Đồng Kim Lân phá lên cười:

- Luận võ theo cách này chỉ làm cho kiến văn của mỗi người thêm cao minh, có sao Đồng mỗ ngại. Xin hãy cho xem cao chiêu của tiểu thiếu hiệp.

Gã gật đầu và từ từ thủ kiếm. Sau đó, thật chậm, gã triển khai một chiêu kiếm vô lực, vừa phô diễn vừa chuyển đổi phương vị về tứ hướng, tỏ rõ đây là chiêu kiếm có phạm vi uy lực khá rộng, khá bao quát.

Thì triển xong, gã thu kiếm về:

- Xin được chỉ giáo.

Liễu Hoàng Kim không đáp, chỉ đứng lặng người hồi lâu. Sau cùng, thay vì phô diễn lại một chiêu kiếm hóa giải, Liễu Hoàng Kim chợt bâng hoàng khẽ kêu:

- Sư phụ hãy xem này. Bộ vị gã dịch chuyển chẳng phải là theo sinh khắc Ngũ Hành sao?

Giang Tuấn lúc này mới nhìn thấy mọi dấu chân đã do gã phô diễn dịch chuyển hiện hãy còn lưu lại trên mặt đất:

- Quả là những dịch chuyển theo Ngũ Hành. Sao bảo gã chưa biết gì về trận thế kỳ môn?

Đồng Kim Lân đã mãi đứng yên, không nói lời nào, mắt thì khép hờ, tự hồ chẳng còn nhìn thấy ai nữa.

Gã chợt nhặt tay nải lên, máng vào thanh kiếm và vác lên vai:

- Tại hạ quả thật có việc khẩn bên mình khó thể lưu lại lâu hơn. Xin được nói lời cáo biệt.

Liễu Hoàng Kim vội liếc nhìn sư phụ, sau đó khẩn thiết gọi gã:

- Tiểu nữ sẽ có ngày giao phó về một chiêu kiếm hóa giải hiện lúc này còn nợ. Có thể cho thỉnh giáo quý tính cao danh của công tử các hạ?

Gã đình bộ lại trong một thoáng:

- Hãy gọi tại hạ là Nhu Kiếm...phải, là Nhu Kiếm công tử. Hãy cứ như thế nha.

“Vút! ”

Gã đã bật lao đi. Nhưng thật bất ngờ vừa đúng vào khi gã mất hút, Đồng Kim Lân mới mở bừng đôi mắt:

- Nhu Kiếm?! Đây là gã muốn báo đáp ân tình. Đã nhận sự chỉ điểm về trận thế kỳ môn nên cũng lưu lại cho chúng ta một kỳ chiêu đáp trả. Gã thật thông tuệ, thật lợi hại và thật không thể xem thường...

Và cũng bất ngờ như thế, Đồng Kim Lân chợt tung mình lao mất dạng, không một lời nào nói với hai đồ đệ là Giang Tuấn và Liễu Hoàng Kim.

Giang Tuấn ngơ ngẩn nhìn theo sư phụ:

- Không lẽ ý sư phụ muốn nói gã chỉ cần một thoáng nhìn lướt qua những chỉ điểm về trận thế kỳ môn do sư phụ cũng vừa mới trao, gã đã thông tuệ lĩnh hội được ngay?

Liễu Hoàng Kim chợt thúc giục Giang Tuấn:

- Đừng chần chừ nữa. Có lẽ sư phụ đã có manh mối đoán biết lai lịch gã. Chúng ta nếu muốn minh bạch cũng phải theo chân ngay. Đi nào.

“Vút! ”

Giang Tuấn lập tức lao bám theo ngay:

- Hãy đợi ngu ca với, Kim muội!

Và thật lạ, vừa khi tất cả đều bỏ đi thì cạnh những dấu chân còn lưu lại trên mặt đất lại đột ngột xuất hiện hai nhân vật. Họ gồm một nam một nữ và cùng nhau lặng ngấm nhìn những dấu chân ấy.

Tiếp đó lại xuất hiện nhân vật thứ ba, chính là Vệ Quá Như, chủ môn phái Hoa Sơn. Lão Vệ Quá Như khẽ cười:

- Nhật Nguyệt Song Hùng nghĩ thế nào? Nhưng đừng bảo Vệ mỗ đã quá lời khi đề cập về gã cùng nhị vị.

Nam nhân trong Nhật Nguyệt Song Hùng chợt buông tiếng thở dài:

- Nhưng cũng đâu thể bảo gã có liên quan đến nghi án độ nào từng khiến Cuồng Võ Y Tiên vì phần hận phải tự kết liễu sinh mạng?

Nữ nhân cũng lên tiếng phụ họa:

- Quả vậy. Vì như Lan Tuyết Thạch đề quyết, độ ba tuần trăng trước đây gã hầu như chưa am hiểu gì về võ công. Và tuy rằng mức thành tựu trong thời gian cực ngắn của gã là khó chấp nhận nhưng cũng không thể vì thế mà vội vàng quy kết gã có liên quan đến nghi án.

Lão Vệ Quá Như cười lạt:

- Tư chất gã thông tuệ, hiển nhiên tâm cơ thủ đoạn cũng thật cao minh. Lan Tuyết Thạch Hạ huynh đệ biết đâu vì quá chủ quan, thiếu tinh tế nên đã bị gã qua mặt nhưng không nhận biết. Kỳ thực, theo Vệ mỗ, ắt gã đã có sẵn bản lãnh công phu, bảo lĩnh hội từ Y Võ Đồ là một khó tin, hai chỉ là thủ đoạn trí trá, tuyệt đối không thể chấp nhận.

Nam nhân trong Nhật Nguyệt Song Hùng lần này như bị thuyết phục:

- Nói như thế cũng phải. Vì nếu bảo gã chỉ mới thoát nhìn qua đã lĩnh hội và có thể phô diễn thành một bộ pháp Ngũ Hành như thế này quả là điều khó tin. Nhưng dù vậy, lời của gã lại là...

Nữ nhân nọ tự ý xen vào nói tiếp lời của nam nhân:

- Gã đã dám lập ra và tuyên cáo điều cấm kỵ là không một ai được phép nghi ngờ vào lời nói bất khả ngộ của gã, ắt có thể hiểu gã rất ngại nếu để ai đó phát hiện gã nói sai. Tự trung lại, trừ phi Vệ chưởng môn có cách nào chứng minh điều ngược lại, nếu không, a, quả thật không thể vội vàng nghi ngờ gã. Vệ chưởng môn có chăng?

Vệ Quá Như thoáng gật đầu:

- Có một cách. Nhưng nếu được Lan Tuyết Thạch Hạ huynh đệ chấp thuận và nói hộ một lời thì hay nhất.

Lập tức có tiếng nói của Lan Tuyết Thạch từ đâu đó vang lên:

- Đừng bảo Hạ Kiên Toàn này giúp chư vị thuyết phục Bạch nghĩa tẩu chịu phó giao bức Y Võ Đồ ra. Vì đó là điều vô khả.

Nam nhân nọ cau mặt:

- Sao bảo Nam Cung Phách lão huynh đã từng được xem qua, kể cả Tứ Nghĩa cũng vậy? Há lẽ Bạch phu nhân cho Tả Thiên Hành này cùng phu nhân Công Tôn Phụng và Vệ chưởng môn nữa, không đủ tư cách để xem?

Lan Tuyết Thạch xuất hiện và vẫn như mọi người, lập tức nhìn ngay vào những dấu chân còn lưu trên mặt đất:

- Gã có tư chất thông tuệ, lại cứ như tờ giấy bạch chưa được khắc ghi bất kỳ dấu vết gì, thế nên mức độ linh hội của gã đã từng khiến bản thân Hạ mỗ dở khóc dở cười, hạ thủ nặng tay đối với gã thì không nổi, cũng chẳng có nguyên do. Nhưng hễ nhẹ tay là suýt mấy lần bị mất thể diện vì gã. Và tất cả chỉ là nhờ mới có một lần duy nhất gã được thoáng nhìn qua Y Võ Đồ. Chư vị nên tin hơn là cứ mãi nghi nan.

Tả Thiên Hành bảo:

- Hãy nói về điều Tả mỗ vừa đề cập. Vì sao Bạch phu nhân sẽ không bao giờ cho bọn mỗ nhìn qua Y Võ Đồ?

Lan Tuyết Thạch gượng cười:

- Xin cứ hỏi thẳng Bạch nghĩa tẩu. Vì muốn cho ai xem bức Y Võ Đồ đều tụt vào những suy nghĩ hoặc cao hứng nhất thời của Bạch nghĩa tẩu. Phần Hạ mỗ chẳng những không thể giải thích mà còn vô năng lực thuyết phục Bạch nghĩa tẩu nghe theo điều ngược lại.

Nữ nhân nọ tỏ ý bất phục:

- Công Tôn Phụng này không tin sẽ không có cách thuyết phục Bạch phu nhân. Huống hồ đây cũng còn là cơ hội không biết chừng sẽ giúp Bạch phu nhân thay phu quân gột rửa mọi oan khiên. Vê chuông môn thấy sao?

Lão Vê Quá Như bật cười:

- Hầy còn một nguyên do nữa. Ất là vì cũng có suy nghĩ như thế chẳng, khiến vừa mới rồi có vẻ như Đồng lão huynh cũng vội vàng bỏ đi tìm Bạch phu nhân? Chúng ta nào phải là những nhân vật đầu tiên có suy nghĩ này.

Lan Tuyết Thạch chột cất cao giọng gọi thật to:

- Đại ca? ! Mọi người có còn ở đấy chẳng?

Tả Thiên Hành vụt phì cười:

- Vậy là cả Tứ Nghĩa cũng đến? Phên này thì huyền nào đây.

Nhưng không một ai cười phụ họa với Tả Thiên Hành. Bởi có một giọng khào khào từ xa đưa đến, đáp lại Lan Tuyết Thạch:

- Đại ca đã kịp theo hút Đồng chuông môn. Có vẻ đúng như Vê chuông môn đoán. Tam ca thì đang bám theo gã tiểu tử tự xưng là Nhu Kiếm công tử. Vì gã không thật sự bỏ đi, trái lại đã quay ngược vào trấn thành.

Lan Tuyết Thạch liếc nhìn Vê Quá Như:

- Có thể gã quyết định tìm cho ra tên phi tặc. Dù sao thì lời nói của Vê chuông môn cũng làm gã động tâm.

Lão Vê Quá Như thoáng đỏ mặt:

- Đừng nhìn Vê mỗ như thế. Há lẽ Vê mỗ không được phép lui tới ở những nơi như Xuân Hoa Viện. Còn gã, nếu khôn hồn thì đừng làm to chuyện ra. Nhược bằng ngược lại thì...

Có tiếng của gã vang lộn về:

- Ngược lại thì thế nào?

Và gã xuất hiện:

- Nên nhớ, nếu muốn nói thì tại hạ đã nói rồi. Nhưng một khi đã chẳng nói thì tại hạ sẽ không bao giờ mở miệng.

Lan Tuyết Thạch kinh ngạc:

- Sao ngươi chột quay lại?

Tả Thiên Hành cũng nhìn gã:

- Thật lạ là chẳng một ai phát hiện người đang ẩn quanh đây. Bản lãnh người thật sự cao minh đến ngần ấy ư?

Gã chỉ lưu tâm đến Công Tôn Phụng, vì khi đó gã đang chịu đựng ánh mắt nhìn chăm chăm của Công Tôn Phụng. Thế là gã bực ngay:

- Phu nhân có quen biết tại hạ chăng?

Công Tôn Phụng không nao núng, cho dù đã bị phát hiện đang nhìn gã chăm chăm:

- Thiếu hiệp không thích để người khác nhìn hay thật tâm đang ngại sẽ bị nhận ra nhân diện? Quả thật ở thiếu hiệp có một đôi mắt quen quen.

Gã đành nhẫn nại chịu đựng:

- Nhưng cách nhìn của phu nhân khiến người phát ngượng. Phu nhân không cảm nhận điều đó ư chỉ vì chưa bị ai nhìn tương tự? Xin hãy thôi đi nào.

Tả Thiên Hành cười nhạt:

- Người luôn nói năng thiếu lễ độ như thế ư? Có biết người vừa nói với một nhân vật như thế nào và có niên kỷ độ bao nhiêu chăng?

Gã bỏ qua, chỉ lo đáp lời Lan Tuyết Thạch:

- Tại hạ phải quay lại vì rốt cuộc cũng đã có cách thay Bạch phu nhân dùng Y Võ Đồ để vừa đánh động lòng tham vừa dẫn dụ kẻ bí ẩn năm xưa không thể nào không xuất đầu lộ diện. Và có thể vì điều này sẽ khiến Bạch phu nhân lâm nguy. Xin tôn giá mau mau liệu cách tiếp ứng.

Tả Thiên Hành tái mặt:

- Y muốn nói kể cả phu phụ ta dù có thân phận là Nhật Nguyệt Song Hùng cũng vẫn vì bức Y Võ Đồ vô dụng khiến động lòng tham?

Bấy giờ gã mới nhìn qua Tả Thiên Hành:

- Hóa ra nhị vị ngoài thân phận là Nhật Nguyệt Song Hùng thì còn là phu thê của nhau?

Và gã cố tình nhìn qua Công Tôn Phụng:

- Quả danh bất hư truyền. Phu nhân không những có sở học cao minh, uy danh vang dội mà còn thêm nhan sắc diễm lệ khó đoán biết niên kỷ. Và nếu là tại

hạ ắt sẽ rất ghen một khi phát hiện chỉ vì một ai đó khiến nội thê cứ mãi ngăm nhìn.

Công Tôn Phụng vụt đỏ mặt:

- Người thật là...sao lại nhìn chăm chú vào ta như thế?

Tả Thiên Hành chột quát:

- Cuồng đồ to gan. Có biết phu nhân ta niên kỷ còn đáng là mẫu thân người chăng? Sao lại mặt dày, dám trước mặt ta giở trò ghẹo nguyệt trêu hoa? Trừ phi người muốn chết. Đúng chẳng? Hử?

Gã lạnh lùng đáp trả:

- Tại hạ ghẹo nguyệt khi nào, trêu hoa ra sao? Xin hãy tự nhắm lại từng lời tại hạ vừa nói và đừng hàm hồ tự biến thành trò cười cho mọi người. Vả lại, nếu còn biết tức giận sao lúc nãy tại hạ bị Tôn phu nhân nhìn, tôn giá không thử tỏ ra hùng hổ tương tự? Hãy lặp lại đi, tôn giá vừa bảo ai là cuồng đồ to gan? Còn về Y Võ Đồ, tôn giá không tham cũng không sao vì tại hạ không hẳn ám chỉ bất kỳ ai. Có chẳng, nếu Bạch phu nhân chột bị mệnh hệ gì, thì tuần tự những ai ở đây vừa có lời đề cập đến Y Võ Đồ ắt cũng lần lượt như thế cho tại hạ xin một lời giao phó thật minh bạch. Hãy tin vào lời này của tại hạ hơn là tự ý không tin. Hoặc giả tôn giá muốn lĩnh giáo những cao minh của Y Võ Đồ? Cứ lặp lại lời vừa thóa mạ tại hạ ắt được toại nguyện.

Tả Thiên Hành chưa kịp đáp, chột Công Tôn Phụng xăm xăm bước đến gã:

- Nhưng cách nhìn của người là không thể chấp nhận, nhất là với niên kỷ hãy còn quá nhỏ của người. Phu quân lẽ ra nên cho gã một bài học.

Tả Thiên Hành liền xông đến, nhưng lại bị gã chặn họng:

- Chậm đã. Vô oán vô cừ – bất động thủ không rõ nguyên do – miễn xuất chiêu, Tôn phu nhân nhìn tại hạ được thì cũng đừng trách nếu gặp cảnh tương tự. Còn như vẫn muốn động thủ, hãy làm ơn cho tại hạ một cơ hội chính đáng. Đó là thử thóa mạ tại hạ một lần nữa thì rõ. Dám không, nhất là đối với tôn giá, luôn tự nhận là danh môn chính phái.

Tả Thiên Hành dù tức tối vẫn không sao thốt nên lời.

Công Tôn Phụng thì khác:

- Cách nhìn của người đứng là của hạng cuồng đồ vô sỉ. Ta chẳng những không ngại thóa mạ người, trái lại còn muốn thay trưởng bối, dạy cho người một bài học. Hãy mau mau xuất thủ và liệu liệu giữ lấy thân người. Nào...

Gã vụt tái mặt và từ từ nghiêng răng để bật ra tiếng rít:

- Chỉ một mình mụ hay là đủ cả Nhật Nguyệt Song Hùng?

Tả Thiên Hành lập tức bước lui lại:

- Một mình phu nhân ta ắt đã quá đủ đối với người. Hừ.

Phần gã thì vất bỏ cả kiếm lẫn tay nải, sau đó chầm chậm hít vào một hơi thật dài và thật sâu:

- Tốt. Vì ta sẽ cho mụ biết, muốn dạy ta một bài học thì hãy đợi đến kiếp sau. Nào, tiến lên đi chứ? Ta sẵn sàng chờ xem bài học mụ ngông cuồng toan dạy liệu có thật sự lợi hại chăng? Ha...Ha...

Toàn bộ rúng động vì loạt cười kỳ thực rất ngạo nghễ của gã.

Mụ Công Tôn Phụng cũng thế:

- Người...không dùng kiếm?

Gã ngưng cười:

- Kiếm là binh khí chỉ dùng cho bậc quân tử. Mụ là tiểu nhân, không đánh đầu.

Công Tôn Phụng biến sắc:

- Bình sinh chưa một ai dám bảo ta là tiểu nhân, sao người...

Gã nạt ngang...

- Chớ nhiều lời. Vì nếu là quân tử mụ đâu thể trách khi bị ta dùng chính cách nhìn của mụ đáp trả lại mụ? Mau động thủ, nếu không, ta đành thất lễ, chẳng thể chẳng ra tay trước. Nào...

Lan Tuyết Thạch chợt cất cao giọng nói chen vào thật vội:

- Thiết nghĩ đã đủ rồi. Kẻ thì bị gọi là cuồng đồ, người thì bị xem là tiểu nhân. Xin nể mặt Hạ Kiên Toàn mỗ, dĩ hòa vi quý, song phương nên cùng nhau hạ đài thì hơn.

Tả Thiên Hành cũng vội tiếp lời:

- Hãy bỏ qua đi nào, phu nhân. Vì dù gì Lan Tuyết Thạch Hạ huynh đệ cũng đã có lời như thế.

Công Tôn Phụng liền nhún vai:

- Cũng được. Nhưng chỉ là nể lời Lan Tuyết Thạch Hạ huynh đệ thôi. Hừ.

Gã khom người nhặt kiếm và tay nải lên, sau đó nói mà không nhìn ai:

- Tại hạ thì khác, chẳng do nể lời, trái lại chỉ vì cảm thấy tự thẹn với bản thân.

Công Tôn Phụng thoát đặc ý:

- Thẹn vì đã quá lời ư? Nếu vậy...

Gã ngắt lời...

- Không thẹn vì đã nhiều lời, một điều không hề nên có như đối với Từ Nam hoặc sau đó là Bàng Các. Nghĩa là lẽ ra tại hạ nên động thủ thay vì mãi động khẩu, cáo biệt.

- Khoan!

Bởi có hai người cùng kêu giống nhau cũng một chữ duy nhất như thế, gã đành quay trở lại:

- Đến lượt Tả Thiên Hành tôn giá ư?

Nhân vật thứ hai vừa cùng Tả Thiên Hành kêu gã chính là Lan Tuyết Thạch nên Lan Tuyết Thạch vội lên tiếng:

- Ta cũng đã kêu người đấy. Hãy nói xem, người quay lại còn vì ý gì nữa?

Gã lắc đầu:

- Hiển nhiên là vẫn còn, nhưng đối với tôn giá thì chỉ một lời như lúc nãy là quá đủ. Xin chuyển lời hộ, nói với Bạch phu nhân, tại hạ sẽ sớm quay lại...chỉ để thỉnh an Bạch phu nhân.

Lan Tuyết Thạch thật sự lo ngại:

- Ý người vẫn là đề quyết nghĩa tẩu ta ắt sắp gặp nguy? Có thật như thế chăng? Mà thôi, ta sẽ thử tin lời người. Nhớ sớm đến gặp nghĩa tẩu của ta đấy. Chư vị, Hạ mỗi xin đi trước một bước. Cáo biệt.

“Vút!”

Gã cũng lững thững bỏ đi, không hề quan tâm đang có những đôi mắt dõi nhìn theo gã chăm chăm.

Trời đã qua xế chiều. Gã từ một khách điểm bước ra với bộ y phục tuyền xanh.

- Nhu Kiếm công tử.

Gã giật mình:

- Sao chỉ có mỗi một mình Liễu cô nương? Há chẳng phải cô nương đã cùng lệnh sư huynh chạy đuổi theo lệnh sư sao? Đã xảy ra chuyện gì?

Liễu Hoàng Kim có vẻ đã đứng chờ bên ngoài khách điểm này khá lâu. Thế nên, khi nghe gã hỏi, Liễu Hoàng Kim lập tức để lộ một sắc mặt tiu nghỉu:

- Không phải như công tử nghĩ. Trái lại, phần thì chẳng thể nào đuổi kịp, cũng chẳng biết gia sư đã bỏ đi đâu, phần khác thì tiểu nữ do vụng về, không biết cách nào để nói cho tậ sư huynh hiểu ý, nên đã bị...xua đuổi.

Gã có sắc giận.

- Đi. Hãy đưa tại hạ đến gặp lệnh sư huynh. Vì nếu cần, tại hạ vẫn sẵn lòng lập thế để lệnh sư huynh đừng bao giờ đối xử với cô nương như thế nữa.

Nhưng Liễu Hoàng Kim lắc đầu:

- Không cần đâu. Vả lại, tính khí của y, tiểu nữ hiểu, chỉ ngày một ngày hai y cũng tư người ngoại mà không cần ai giải thích hay an ủi. Vì ý tiểu nữ tìm đến là mong nhờ công tử chỉ điểm cách tìm gặp lại gia sư.

Gã thở dài và ngẩng đầu nhìn trời chiều:

- Tại hạ cũng đoán biết lệnh sư đi đâu. Nhưng lúc này e đã quá muộn để cô nương lên đường. Xin hãy tạm nghỉ lại một đêm. Chờ đến sáng, tại hạ ắt đưa cô nương cùng đi.

Liễu Hoàng Kim nhẹ cuối đầu:

- Có phải đúng như tin tiểu nữ được nghe. Gia sư chỉ có thể đến chỗ Bạch phu nhân? Chỉ cần chính miệng công tử thừa nhận, cho dù có muộn, tiểu nữ vẫn phải đi.

Gã hậm hực:

- Là Nhật Nguyệt Song Hùng hay do Vệ chưởng môn nói cho cô nương biết? Nhưng đừng nghe theo họ nếu như có lời ám chỉ tại hạ có y nghi ngờ lệnh sư.

Liễu Hoàng Kim ngược mắt nhìn gã:

- Do ai điểm chỉ, không quan trọng. Nhưng nghe công tử quả quyết, chẳng hề nghi ngờ gia sư, thật đủ cho tiểu nữ yên lòng. Đa tạ và xin cáo biệt.

Gã gọi lại:

- Hoặc giả cô nương nghỉ ngại vì sẽ cùng tại hạ chung ngụ một khách điểm? Điều này thì vô lo. Bởi đêm nay tại hạ tự biết khó thể quay về. Nhưng đến sáng ngày, đương nhiên tại hạ không thể không khởi hành, cũng đi đến chỗ Bạch phu nhân. Sẽ tiện hơn nếu cô nương chấp nhận tạm lưu lại, chí ít cũng được một đêm nghỉ dưỡng sức.

Liễu Hoàng Kim kinh ngạc:

- Đêm nay công tử có việc cần thực hiện, thật ư?

Gã cười:

- Đã có một phi tặc thật thì tại hạ đương nhiên không thể nào tự nhận là một phi tặc khác. Nếu đó là điều cô nương đang nghĩ thì sai rồi.

Liễu Hoàng Kim chợt cười tinh quái:

- Tiểu nữ nào dám nghĩ công tử là phi tặc. Nhưng vì lời công tử vừa mới hứa, được, tiểu nữ đêm nay đành tạm lưu lại.

Gã cau mày hồ nghi:

- Cô nương vừa có ý định gì?

Liễu Hoàng Kim chợt bảo:

- Tiểu nữ vì đợi công tử khá lâu nên đang đói lả. Công tử có thể mời tiểu nữ cùng dùng bữa tối, được chăng?

Gã chợt nhìn quanh:

- Chỉ e...

Liễu Hoàng Kim buồn buồn:

- Công tử ngại để người khác thấy đã từng đi chung với tiểu nữ ư ?

Gã vội lắc đầu:

- Ngại ư? Vì sao? Nhu Kiếm công tử này bình sinh hằng tự nhủ phải làm sao luôn luôn có những hành vi quang minh lỗi lạc. Khi đã không thấy thẹn với bản thân thì việc gì phải e ngại. Trái lại, tại hạ đang tự hỏi, là nên mời cô nương cùng dùng bữa tối như thế nào và ở đâu cho thật xứng hợp.

Liễu Hoàng Kim hài lòng:

- Cách chỗ này một dãy nhà, tiểu nữ lúc đi qua có nhìn thấy một tửu lâu khá sang trọng. Có cả một gian lầu nhìn ra mặt sông rộng thật thoáng đãng. Công tử nghĩ sao?

Gã gạt ngang:

- Đây là chỗ lúc sáng tại hạ đã bị mất một nửa điểm tâm thật oan uổng. Và trưa nay, khi quay lại đó, cho dù chẳng còn ai dám nói gì nhưng tự bản thân vì cảm thấy ngần ngại nên lúc ăn, thật chẳng biết ngon. Hay là thế này vậy, tại hạ biết một chỗ khác, vẫn khả dĩ nếu chỉ dùng một bữa tối. Đi nào.

Và nhân lúc đi cạnh nhau, Liễu Hoàng Kim chợt hạ thấp giọng chỉ nói riêng cho gã nghe:

- Kỳ thực tiểu nữ không cần dùng bữa. Chỉ là muốn được một phen mục kích xem công tử trở tài bắt phi tặc ngay đêm nay như thế nào.

Gã giật mình. Nhưng vì đã lỡ hứa, gã đành cứ thế bước đi, giả vờ như không thấy Liễu Hoàng Kim đang lên cười thích thú.

- o O o -